

je dokončal svoj govor, kar se vzdigne odkritosrčen mož, Arhidámnos po imenu, in reče: „Kako moremo verjeti temu možu? Kaj pa nam more povedati dobrega, če ne nosi laži le v srcu, marveč celo na glavi!“

Tako gnusna se je torej zdela laž že paganom, — kako gnusna se mora zdeti šele nam katoliškim kristijanom! Ako je hotel Jezus zaznamovati kakega človeka kot posebno slabega, je rekel, da je tak kakor pagan ali očiten grešnik. Glej, ti bi bil pa še slabši nego pagan, ko bi se pridružil — grdim lažnikom!

„To ni več novo.“

Zimska slika.

Kakšna je bila ona zima!

Po leti je bilo prav vroče in suša je pritisnila. Stari ljudje so zmajevali z glavami in govorili:

„Bog nas varuj! Takega poletja še ne pomnimo. Taka vročina, oh, saj vse zija. Trava je že vsa rujava. Kakšna letina bo to? Saj se nam bo vse posušilo. Bo pa zima prav huda, prav gotovo.“

In niso se motili. Saj stari ljudje marsikaj vedó že iz izkušnje. Zima v pravem pomenu besede je zavladala. Snega sicer dolgo ni bilo, tako, da so se ljudje kar čudili. Ali burja, ta je bučala in pihala, da se je hotelo vse polomiti. In mraz je bilo. Oh, kako so se ljudje stiskali k peči! Slednjič je le pričelo snežiti. Nekaj dni pred Božičem je bilo. In kako je melo. Joj, to je bilo veselje. Otroci so gledali skozi okno in strmo spremljali z očmi snežinke na tla. Sneg je padal in padal, in pošteno je zapal. „Kaj bo, kaj bo“, govorili so ljudje, „saj se mora vse polomiti pod to sneženo težo. No, ta ne bo skopnel tako hitro.“

Pri Lenčkovih niso imeli posebnega opravila. Mati so se sukali okoli peči in pripravljali kosilo; oče so hodili semintje, prijeli tupatam za kako delo in zmajevali so z glavo. Toliko snega jim ni bilo po volji.

„Kje je pa France?“ se oglasijo oče v hiši.

„V hlevu je“, pravi Tonček, mlajši sin, ki je še hodil v šolo.

„Pokliči ga!“

„Precej!“

„Kaj pa bi radi, oče?“ vpraša vstopivši France.

„I kaj, poglej no, kako to pada, vse se bo polomilo. Vzemi par drogov, treba bo podpreti drevesa. Pa čakaj, saj moram iti tudi jaz s teboj.“

Vzela sta iz drvarnice par drogov in šla na vrt. Tonček je šel za njima.

„V hiši bodi, v hiši, otrok! Boga zahvali, da ti ni treba ven hoditi Boš ves ozebel.“

„Ne bom ne, oče!“

In Tonček je gledal z velikim veseljem, kako je moral sneg zapustiti svoja mesta na drevesih, kamor se je bil tako oblastno nastanil. Vse drevje sta dobro podprla in ga tako obravovala snežene teže.

Popoldne je nehalo snežit.

Tonček je bil doma, ker je bil četrtek. Ko je videl, da ne pada več sneg, se je izmuznil iz hiše in jo zavil na vas. Kar se ustavi pred Rozalino prodajalno. Kaj je bilo? Velik kup snega. Na vrhu pa je bila na nekem drožičku tablica z napisom „Triglav“. „To je pa lepo, to je pa res lepo“, si misli Tonček in dobra misel mu pade v glavo. Tudi on sklene ravno tako narediti. Kakor je sklenil, tako je storil. V hiši si je napravil delavnico. Vzel si je leseno tablico in svinčnik, in pričel je delo. Omeniti moramo, da je Tonček že v prvem razredu rad „tiskal“ velike črke. In kako jih je znal! Delo mu je šlo torej dobro od rok in kmalu se je moglo brati tudi na njegovi tablici „Triglav“. Potem je pribil tablico na majhen drog, no, in delo je bilo gotovo.

Snega je bilo dovolj pred hišo. Samo kdo ga bo tako lepo na kup spravil, kakor je pred Rozalino prodajalno? „No, tu se pa ne bom sam mučil“, si misli Tonček in steče k sosedovim po svojega prijatelja Ivana. Temu razodene svoj sklep in ga prosi, naj mu pomaga še sneg spraviti na en kup. Precej se lotita dela. In šlo jima je dobro od rok.

„Veš kaj, Ivan, dobro bo, kar pustiva. Jaz grem kar po tablico in kmalu bo pred našo hišo „Triglav“.

Res steče Tonček v vežo in prinese svoj umotvor. Prav na vrh sneženega kupa sta zapičila drožiček, na katerem je bila pribita tablica. In ponosna sta bila prijatelja na svoje delo. Tonček je šel precej klicat domače in morali so iti gledat, kaj je napravil.

Zmagozavestno sta hodila prijatelja okrog svoje „gore“. Vsakogar, ki je šel mimo, sta opozarjala na svojo iznajdbo. Otroci so se jima čudili, da sta taka umetnika.

„Glej Ivan, kako prijateljsko jaz delim svoje delo s teboj. Glavno stvar sem pravzaprav jaz izvršil, ti si mi samo pri snegu pomagal. Pa ne misli, da ti mislim kaj očitati. To ti povem samo zaraditega, da ti pokažem, kako te imam rad. Le deliva oba slavo!“

„Hvala ti lepa za tvojo prijaznost. Kadar bom jaz izumil kaj takega, bom pa še jaz tebi pripustil polovico slave“, mu reče Ivan.

Ko se tako pogovarjata, pridejo Anzelnova teta mimo.

„Poglejte, teta, kaj sva napravila“, zavpije Tonček teti.

„Oh, Tonček, to ni več novo, to sem že pred Rozalino prodajalno videla. Ko bi bil dal vsaj kak drugačen napis, pa ne „Triglav“, prav kakor je tam.“

Tonček in Ivan sta bila vsa pobita. V zavesti, da se njiju delo ne ceni tako, kakor sta ona mislila, sta se jezno držala.

„Tonček, jaz grem domov“, je rekel Ivan prijatelju in odhitel.

Tudi Janko se je pobral žalostno v hišo. Vedno je mislil na trdo sodbo Anzelнове tete. Na, mučil se je celo popoldne, nazadnje pa pride nekdo in pravi: to ni za nič, to ni več novo. Ni mu dalo miru, dokler ni šel ven in izdrl drožička s „Triglavom“ in ga vrgel v peč.

In zgorela je slavna „gora“.

Mirko Zvonovič.

